

ZERO CHANCE

Az arcomat nézem.
Van az a hely a szemem alatt,
a szakáll és a szem közötti terület.
Az egyetlen hely, ahol apának
nem szúrt a szakála '90 körül.
Ott jó puha maradt.
A rendszerváltás, építkezés idején kezdte.
Mikor építkeztek, vagyis építkeztünk,
megfogadta, hogy amíg nincs kész a ház,
nem borotválkozik meg, végül
a drótkeménységű, vörösesbarna szőrt
két évig növesztette. Rozsdának hívta az apósa.
Mikor valóban befejeződött az építkezés,
akkor levágta, csupaszra, a saját anyja sem ismert rá.
Szó szerint nem ismerte meg, jó napot kívánokkal
köszönt neki, mikor apa meglátogatta.
Pedig csak visszatért a normális, eredeti állapot.

Megfogadtam én is, az első karanténkor,
hogy a vakcina feltalálásáig nem vágom le a szakállam.
Vajon mennyit érintkeztünk az utolsó két évben.
Volt rá példa, hogy igen, de nem sokszor.
Például 2021 karácsonyán összegyűltünk,
félve meg is öleltük egymást, az arcunkat eltakaró,
béna maszkok nélkül.
A vakcina elkészült, de őt már nem oltották be.

Megérintenem őt olyan lehetetlen, mintha
az orromat akarnám megnyalni.
Talán ez a kulcs mindenhez,
ezt megérteni. De ha kulcs is, nem biztos,
hogy tudom, mit nyit ki. Jó lenne, ha lenne értelme
építkezni.

A bejárati ajtó sincs meg már, nem csak a kulcsa,
se a szakáll, se az arc. Se a jóéjt puszik.
Lassan már emlékezni sincs kinek,
másokat csak irritál, hogy az én apám nem volt
seggfej.
Ki figyel rám?

Mindig előlről kell kezdeni,
mindent, ha beszélek erről az idegeneknek.
Visszatért az eredeti állapot.

APÁNAK

Ha a szemedbe akarok nézni,
tükörbe kell néznem. Régebben
nem voltál ennyire benne
a tekintetemben.
Nem vettelek ennyire észre.
Ennyire tisztán.

Mint mikor felfogunk egy
bonyolult csendet, ismétlődést vagy mintát.

Egy lány mozdulatait figyelem,
a hullámokat, ahogy a sírásrohamok
elkapják és rázzák, mint rossz gyereket,
és meglátom az egészet,
önmagam. Sajnálom.

Mostanában többet elegyedek
szóba idegenekkel. Hiányod
akarom így pótolni, de
nincs benne szándékosság.
Kevesebb beszélgetés lett, tudod,
mióta meghaltál, a Földön.

Szóba elegyedni öreg nénikkel,
bácsikkal, gyerekekkel egyfajta
küldetésemmé lett.
Kapcsolatot teremteni.
Hagyni, hogy ők kapcsolódjanak.
Rád emlékezem így.
Ebben voltál kiemelkedő,
ragyogó őstehetség, apa.
Elintézni másoknak dolgokat
egy telefonnal.

Nem érdekel ez senkit, igaz?
Az ember csak pár másodpercig
képes gondolni a saját halandóságára.
Máséra semeddig.
Nekik mi csak idegenek vagyunk.

House of the rising sun.
Ez volt a kedvenc napod.
Vagyis dalod.
A felkelő napot mennyit fotóztad.
Miért éppen az.
Miért éppen azt.